

PŘÁLI BYSTE SI TAM BÝT?
ZAMYSLETE SE ZNOVU...

TROSEČNÍCI

THRILLER

LUCY CLARKE

TROSEČNÍCI

Copyright © 2021 by Lucy Clarke

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Petrášková, 2022

Cover © Claire Ward, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-3017-9 (pdf)

TROSEČNÍCI

LUCY CLARKE

VENETA

Pro Jamese, Tommyho a Darcy

1

TENKRÁT | LORI

Lori vlekla svůj kufr na kolečkách letišťem, jehož ovzduší bylo nasáklé vlhkostí. Zezadu se jí na krk lepily uvolněné prameny vlasů. Když před sebou konečně zahlédla číslo své nástupní brány, zastavila se a ohlédla se přes rameno zpátky.

Po její sestře ani stopy.

Vylovila z kapsy mobilní telefon a zkontrolovala displej. Žádné zprávy. Žádné zmeškané hovory. Srdce se jí prudce rozbušilo. Do nástupu do letadla zbývalo už jen pouhých pár minut.

Hlavou jí prolétl útržek jejich hádky. *Já už tě ani nepoznávám...*

Lori skousla zuby měkkou kůži své tváře tak silně, až v ústech ucítila chuť krve.

Pokusila se představit si, že odlétá bez Erin. Viděla se, jak z tohoto ostrova odlétá na jiný, vzdálený ostrov fidžijského souostroví. Pak si připomněla, že to nejtěžší už mají za sebou, ten nekonečný let z Londýna na Fidži. Ani nepotřebovala diazepam. Ale to vedle ní seděla Erin, která ji zásobovala nevyčerpatelným výběrem pochutin, hudby a knih, a jakmile odstartovaly, i zásobou pití, takže si Lori ani nevšimla,

že se letadlo odlepilo od země. Hned po příjezdu se včera ubytovaly v hotelu na pláži a chystaly se dát si večeri a trochu se prospat předtím, než nastoupí na dnešní, kratší let do svého resortu.

A teď je tu sama, bez Erin.

Zatáhla svůj kufr na toalety. Tam se sklonila nad umyvadlem a zadívala se na sebe do zrcadla. Konečky prstů si přejela opuchlá víčka až po tmavé kruhy pod očima.

Včera čekala dlouho do noci a doufala, že zaslechne na hotelové chodbě sestřiny kroky, zaklepání na dveře a naléhavý šepot, aby ji pustila dovnitř. Představovala si Erin, nalitou ginem, jak opile mumlá nějakou omluvu. A možná by jí i pustila dovnitř na ohromnou hotelovou postel, nařídila by jí, ať se obrátí na druhou stranu, aby na ni nedýchala alkoholové výpary, a připomněla jí, že nemá chrápat. Možná by to i udělala. A možná by jen pootevřela dveře a škvírou jí řekla, ať jde pryč.

Ale Lori neměla příležitost udělat ani jedno, protože Erin se nevrátila.

Aby nějak zaměstnala své ruce, našla v kabelce pouzdro s líčidly. Její pleť měla bledou barvu svědčící o příliš dlouhé době trávené uvnitř domu. Už celé měsíce necítila na kůži paprsky slunce a neviděla modrou oblohu. Neměla příležitost zaplavat si v teplém moři, nadýchat se svěžího vzduchu a přečíst si nějakou dobrou knížku. Tuhle dovolenou si zaslouží. Potřebuje ji.

Ale co když je to celé jen velký omyl? Zarezervovala tenhle výlet vlastně z momentálního popudu. Byly tenkrát tři ráno. Opět nemohla usnout a převalovala se ve zmuchlaných peřinách. Zapnula si laptop, že se podívá na nějaký film, aby se konečně mohla na něco soustředit, a v tu chvíli na ni vyskočila ta reklama. Deset dní na vzdáleném tichém ostrůvku na Fidži, přesně v době, kdy měla slavit osmadvacáté narozeniny.

Rozklikla ten obrázek a při pohledu na svůj bankovní účet si ověřila, že jí na něm zbývá ještě dva tisíce liber. *Jdi do hajzlu, Pete*, pomyslela si, když mačkala tlačítko *Potvrďte rezervaci*.

Za svítání se pak vplížila k Erin do pokoje s hrnkem kouřícího čaje a nohama jí vklouzla pod peřinu.

„Ještě spím,“ zamumlala Erin.

„Mám novinku,“ prohlásila Lori. „Počkej, rozsvítím.“ Natáhla ruku a rozsvítila lampičku u postele. „Koupila jsem nám zájezd na Fidži. Druhý týden v lednu. Stejně jsi říkala, že si musíš vybrat dovolenou. Tak to ber jako dárek.“

Erin nadzvedla hlavu z polštáře a otevřela jedno oko.

Lori přesně četla její myšlenky. *Vždyť Lori se bojí létat. Nikdy nechce nikam cestovat. Tahle dovolená je stejně jen náplast na bolest*. A tak Lori pokračovala, aby jí nedala možnost nic z toho říct nahlas. Mluvila tiše a s jistotou. „Potřebuju vypadnout. A jediný člověk, se kterým můžu vypadnout, jsi ty.“ Odmlčela se. „Pojedeme společně.“

Společně. Váha toho slova mezi nimi zůstala chvíli viset.

Pár vteřin bylo ticho, Erin zaváhala jen na chvíličku. „Tak dobře.“

Jenže teď tu Lori čeká na letišti sama.

Zatáhla zip na taštičce s líčidly, popadla kufr a vyšla ze dveří toalety.

Chodba stále zela prázdnotou. Znovu zalovila v kapse, nahmatala mobil a zaváhala. To Erin by měla být ta, která bude volat první... a přesto potřebovala slyšet její hlas a ujistit se, že je v pořádku.

Vytočila číslo.

Poslouchala vzdálené vyzvánění a očima sledovala, jak po chodbě kráčí pilot ve sněhobílé nažehlené uniformě. Na hlavě měl námořnickou čapku a oči měl zarudlé a oteklé. *Tohle má být náš pilot?* Zastavil se a sehnul se k něčemu ve svém kufříku. Zatvářil se zmateně. Rukou si přejel po tváři

a promasíroval si unavenou pleť. Po pár vteřinách hledání v kufříku vzdal, zhluboka se nadechl a s očima upřenýma k zemi pokračoval v chůzi.

V tu chvíli její pozornost upoutalo cvaknutí záznamníku. „Tady Erin. Mluvte stručně.“ A pak ostré pípnutí, znějící jako pobídka.

Lori zaváhala. Ticho se protahovalo nesnesitelně dlouho a záznamník stále nahrával.

V myšlenkách zabloudila o dvacet let zpátky. Obě ležely pod peřinou potíštěnou hvězdičkami, jejich teplý dech se mísil s vůní bavlny a jejich matka byla mrtvá sotva týden. Lori stiskla své sestře ruku a zašeptala: *Nemusíš se bát, Erin. Jsem tvoje starší sestra. Teď se o tebe budu starat já.*

Ale co když ji Lori potřebuje také? Jako třeba právě teď. Co potom?

„Jsem na letišti,“ sykla Lori přímo do sluchátka. „Kde ksa-kru jsi?“

2

DNES | ERIN

Terasu za mým bytem kryje černočerná tma. Minulý měsíc tam praskla žárovka a já jsem se ještě nedostala k tomu, abych ji vyměnila.

Rukou kloužu po dveřích a hmatám po zámku. Ze své bundy cítím pach mokré kůže, venku prší. Za zády mám chlapa, který se mnou přišel z baru. Je z něj cítit vyvanulá kolínská a jeho dech páchne po zvětralém pivu. Jmenuje se *Mark*? Nebo *Matt*?

„Zapnu světlo na mobilu,“ říká mi právě v okamžiku kdy se mi podaří zasunout klíč do zámku a dveře se s klapnutím otevřou.

Rychle překračuji denní poštu, odkládám klíče a skopávám boty z nohou.

Následuje mě do obýváku a pohledem přelétá celý byt. Vidím ho jeho očima: na topení schne už pár dní spodní prádlo, koberec jsou nasáklé pachem připáleného oběda, v loužičkách zatuhlého vosku stojí oharky svíček. Na parapetu, kde každé ráno sedávám u otevřeného okna a snažím se zahlédnout proužek modré oblohy, stojí neumytý hrnek od kafe a miska se zaschlými cereáliemi.

Stahuji ze sebe bundu. Věším ji na opěradlo židle, na jejímž sedadle se vrší knihy.

Alkoholové opojení rychle vyprchává. Měla jsem radši rozsvítit lampičku, ne rovnou velké světlo. Prokrista, nejspíš toho lituje minimálně tak jako já. Byla jsem pozvaná jako novinářka na otevření jedné galerie a neměla jsem čas se najíst. Zato pití bylo zdarma. Z galerie jsme přešli do jiného baru a pak ještě do dalšího. Moji kolegové se vytratili už před pár hodinami a já jsem se pak ocitla v tmavém koutě jednoho klubu právě s tímhle chlápkem. A ten se nakonec nějak ocitl tady, v mém bytě, a měří si mě s výrazem hladového vlka. Uvědomuji si, že už nás neobklopuje rozesmátý dav dvacetiletých lidí. Dveře mého bytu jsou zavřené. Jsme tu sami.

V duchu slyším sestřin hlas. *Erin, myslí, proboha.*

Na okamžik zavírám oči a poddávám se zvuku toho hlasu. *Jestli ho tu nechceš, tak ho prostě požádej, ať odejde.*

„Nechceš něco k pití?“ ptám se a prsty si prohrabávám krátké vlasy v zátylku. Příjemně mě lechtají na palci. Následuje mě do kuchyně. Vedle otevřené krabice s cereáliemi jich leží pár rozsypaných a mezi nimi je vidět tubu s prášky a láhev vodky. To je taková pohádka na dobrou noc pro dospělé.

Otevírám skříňku a ukazuji na víno a různé láhve s alkoholem. „Vyber si.“

Sahá po láhvi s rumem a nalévá do dvou vysokých sklenic stojících na odkapávači. „Máš nějakou kolu? Nebo limetu?“

„Ani jedno.“

„Tomu říkám hostitelka.“

Krčím rameny.

Podává mi sklenici, ťukneme si a pak je do sebe zvrhne na jeden ráz.

Nalévá nám znovu a teď už s drinkem v ruce přecházíme do obýváku a láhev bereme s sebou. Odsouvám deku

stranou a sedám si na pohovku. On zůstává stát. „Takže tohle je tvůj byt?“

„Jsem tu v nájmu.“

„Máš nějaké spolubydlící?“

„Teď zrovna ne,“ odpovídám a očima zalétám k obrazu nad pohovkou. Je to jediná věc, která zdobí jinak holé zdi. Znázorňuje akrylovými barvami vyvedenou malbu řeky, která tekla pod zahradou, na níž jsme trávil dětství v Bathu. Lori ten obraz tenkrát namalovala pro mě svými nejzářivějšími modrými a zelenými barvami. Ráda používala hustou barvu a nanášela ji ráznými tahy tlustého štětce. Ten obraz mi darovala, když jsem získala svoji první práci v Londýně. Na rub plátna připsala větu: *Abys měla v tom městě kousek domova.*

Pohledem sjíždím po výstupcích akrylové barvy, po tlustých vrstvách, které tvoří texturu stromů na březích řeky. Vidím před sebou Lori s culíkem plavých vlasů, jak v plandaovém tričku se skvrnami od barev, které vzala Peteovi, poslouchá tichou hudbu. Nikdy nezapadala do představy bohémského umělce. Vlasy měla vždy učesané a na sobě čisté džíny. Byla vzorem organizovanosti a efektivity. Nehty mívala vždy nalakované a obočí upravené. Její kreativita ji nijak vnitřně nerozdírala, naopak se slunila v jejím světle.

Obracím pozornost zpátky k tomu muži. Je starší, než jsem si myslela, a jeho vousy dají zřejmě hodně práce a vyžadují velkou údržbu, aby si zachovaly ostré linie a dokonalé kotlety. Pleť pod bradou má hladkou, jako kdyby nikdy neviděla světlo. Ani mi nepřipadá přitažlivý. Neměla jsem ho sem brát.

Tak proč jsi to udělala, Erin? Slyším znovu sestřin hlas.

Protože je středa večer. A protože jsme hodně pili. A protože se k smrti nerada vracím do tohoto bytu sama, chápeš?

Chodí po bytě, prohlíží si knihovnu a zastavuje se před krbem. Je to typický londýnský krb – v edwardiánském stylu

s nefunkčním komínem, takže teď v něm stojí skleněná váza s rozsvícenými světýlky. To vymyslela Lori.

„Ty máš dnes narozeniny?“

Ta otázka mě zaskočila. Sleduji jeho pohled na krbovou římsu, kde se mezi dvěma rozteklými svíčkami krčí narozeninové blahopřání s třicítkou na první straně.

„Ano,“ říkám nakonec. Je jednodušší pronést tu lež než pravdu.

„Třicet bych ti nehádal.“

Jasně že ne, protože je mi dvacet sedm, říkám si v duchu, ale mlčím.

Dopíjím rum. Žaludkem mi projíždí žhavá vlna. Na telefonu otvírám Spotify, volím vhodný playlist a uvědomuji si přitom, že pode mnou bydlí matka s dětmi, a tak ztlumím hlasitost.

Včera jsem jí pomáhala vynášet kočárek do patra, protože výtah je zase rozbitý. Její dítě si mě obezřetně měřilo očima a v ručičce třímalo rozpatlanou sušenku. Matka mi děkovala a v hlase se jí chvěly slzy. Říkala jsem si, že bych je měla pozvat dál a zjistit, jestli je v pořádku, ale nechtělo se mi.

Muž si mě měří pohledem a vraští obočí, jako kdyby nad něčím přemýšlel. „Co to máš za účes?“

„Účes?“ zvedám překvapeně obočí. *To jako vážně?* „Je to moderní,“ říkám a ukazuji na vyholený oblouk nad pravým uchem. Lidi obvykle zaskočí, že není symetrický. Mám krátké černé vlasy. Vlastně se tomu říká odborně *pixie cut*, krátký sestřih po stranách. Tohle ale nebyl žádný módní záměr. Byl to výsledek studentského tréninku. Učnice byla teenagerka s čerstvým tetováním na zápěstí, soudě podle zarudlé kůže pod ním. Já tenkrát pokrčila rameny a řekla: „Proč ne?“

Takhle odpovídám na většinu věcí.

Mám tě doprovodit domů?

Proč ne?

Asi bych si měla oči obtahovat černou konturou a trochu dramaticky si zvýrazňovat obočí, ale nějak se k tomu nemůžu dokopat.

„Mně se to líbí,“ říká on. Potom se dává do pohybu. Na okamžik mě napadá, že si ke mně přisedne na pohovku, a celá ztuhnu. On ale místo toho míří přes obývací a říká: „Jen si odskočím.“

Odskočím. Mluví jako starý páprda.

Chvíli mi trvá, než mi dojde, že míří k nesprávným dveřím. Když sahá po klice, vyskakují a vrhám se k němu.

„Ne–“ vypadne ze mě, ale to už se dveře do vedlejšího pokoje otevírají a on rozsvěcuje světlo.

Jako by na místě zkameněl.

Vidím jeho záda, ale vím, co se děje. Třeští oči na okolní zdi.

V té místnosti jsem nebyla už celé týdny, ale přesně vím, co je uvnitř.

Hlas mu poskočí o oktávu výš. „Co to sakra je?“

Písnička právě dohrála a my oba mlčíme. Ta chvíle naprostého ticha se nepříjemně protahuje a jeho otázka visí mezi námi ve vzduchu nezodpovězená.

„Záchod je vedle,“ říkám nakonec.

„Co to tady proboha máš?“

Zdi místnosti pokrývají novinové výstřižky, mapy a fotografie propojené barevnou nití a polepené papírky s poznámkami a ručně psanými otázkami. Z novinových stránek hledí vytřeštěné tváře a titulky hlásají: „Letadlo zmizelo beze stopy.“

Vím, jak to nejspíš vypadá.

Vím to dobře, tak co.

Uprostřed visí novinový výstřižek s fotografií malého bílého letadla s červeným pruhem uprostřed. Pod ním jsou fotky dvou členů posádky a sedmi pasažérů.

Když neodpovídám, otáčí se ke mně. „To je ten let, že? Ten ztracený.“

Váhavě přikyvuji.

„To máš... tohle... tu máš kvůli práci?“ slyším v jeho hlase záchvív naděje.

„Ano,“ lžu.

Je na něm vidět, jak se mu ulevilo. „Jasně, vždyť jsi novinářka. Pamatuju si, jak jsem o tom četl. To letadlo letělo tenkrát na Fidži, vid? A pak prostě zmizelo z radaru. Nikdy po něm nenašli ani stopu. Nikdo ho neviděl, nevysílalo volání o pomoc. Ani vrak se nenašel. To teda byla záhada.“

Moje ústa zatvrzele mlčí.

„To už je ale nějakou dobu, ne? Bylo to loni?“

„Předloni.“ *Přesněji dva roky a šest dní.*

„Jasně, měli o tom spoustu teorií: že byl na palubě terorista nebo že se pilot rozhodl spáchat sebevraždu. Tak na tomhle teď děláš?“

„Hm,“ odpovídám neochotně.

Věnuje mi pozorný pohled. „To si nosíš takhle práci domů často? Tohle je tvoje kancelář, nebo co?“

Po chvíli mlčení odpovídám. „Tak něco.“

Výraz jeho tváře se mění, protože si začíná uvědomovat, že tady není něco v pořádku. Prohlíží si zdi, fotografie a výstřižky po okrajích už zahnědlé a přilepené žlutnoucí izolopou. A pak se pohledem vrací ke mně. Vidím na něm, jak se to zoufale snaží pochopit a spojit si to s nejistým pocitem, který v něm hlodá.

Možná je to tím alkoholem anebo ho prostě jen nebaví přemýšlet, protože to nakonec vzdá a prohlašuje: „Musím na záchod.“ Mizí za dveřmi a já slyším cvaknutí zámku.

Stojím v chodbě a dívám se chodbou otevřenými dveřmi do pokoje. Býval to Lorin pokoj. Už celé měsíce jsem tyhle zdi neviděla. V Londýně není člověka, který by si mohl dovolit

držet prázdnou místnost, včetně mě, ale nemůžu se donutit ty fotografie ze zdi sundat, protože to by znamenalo konec. Znamenalo by to, že se vzdávám a přestávám po ní pátrat.

Ale vím, že to musím udělat.

Zhluboka se nadechnu. Tenhle víkend. Musím to všechno sundat. Všechno. Už toho bylo dost.

Nebo bych mohla sundat jen něco, třeba to udělat po částech. Mohla bych začít tím, že sundám věci z Loriny postele, zavalené hromadou knih, článků a otevřených složek. Měla jsem ten pokoj pronajmout už dávno – a Bůh ví, že můj bankovní účet by mi poděkoval –, ale při představě spolubydlícího jsem se pokaždé otrásla. Nesnesu pocit, že mě někdo poslouchá, jak tady přecházím ve čtyři ráno, nebo jak sleduje, v kolik hodin jím, a komentuje můj neexistující společenský život.

Slyším spláchnutí a napouštění nádržky záchodu. Poslouchám, kdy začne šumět voda z kohoutků, ale místo toho se otvírají dveře a v nich stojí on. Neumyté ruce strká do kapes a uhýbá očima. „Musím ráno brzy vstávat. Takže...“

„Jasně.“

Bere si kabát a ani se nezastavuje, aby si ho oblékl. „Tak zatím,“ loučí se už v chodbě.

Vyprovázím ho a držím mu otevřené dveře. Kdybych to neudělala, ocitl by se v úplné tmě. Alespoň počkám, až sejde ze schodů k východu.

Anebo ne.

Zavírám dveře. Zamykám.

Beru si láhev rumu, stříbrné kroužky cinkají o její hrdlo. Odcházím do Lorina pokoje, odsouvám knihu o historii leteckých katastrof a sedám si na roh postele. Vzduch tady je cítit zatuchle, staře a je tu chladněji než jinde v bytě.

Vezmi si skleničku, slyším Lori říkat. Úplně ji vidím, jak s povzdechem obrací oči vzhůru.

Dávám si loka rovnou z láhve a ušklíbám se.

Rum se mi horce propaluje hrdlem do žaludku a já se dívám na fotografii Lori vedle ostatních pasažérů letu FJ209. *Třetí pasažérka*, tak ji nazvali v tisku. Tu fotku stáhli z jejího instagramového účtu. Byla to poslední fotka předtím, než nastoupila do toho osudného letadla. Ve vlasech jí svítily čerstvě odbarvené proužky v odstínu medu a karamelu a usmívala se. V očích ale úsměv neměla.

Na té fotce jsme původně byly spolu, seděla jsem přímo vedle ní. Noviny mě pochopitelně vyretušovaly. Fotily jsme se večer před odletem – ještě před všemi těmi chybami, které jsem v té chvíli ještě nestihla udělat, ale já je na té fotografii všechny vidím. Vidím Lori s prázdným pohledem a samotnou a sebe, jak k ní natahuju ruce a snažím se ji zadržet.

3

DNES | ERIN

Jsou už dvě hodiny ráno a já stále ještě sedím v prázdném pokoji. Za pár hodin musím vyrazit do práce. Měla bych vypít velkou sklenici vody, polknout dva aspiriny a snažit se aspoň na chvíli usnout.

Znovu si loknu rumu, zuby mi zacinkají o láhev. Nespouštím oči z fotografie toho letadla. Před dvěma lety mělo letět z fidžijského letiště Nadi na Limaji, maličký ostrov v jihovýchodním cípu souostroví. Jenže to letadlo s devíti lidmi na palubě tam nikdy nedoletělo.

Zmizelo beze stopy. Tak to psali v tisku.

Dívám se na seznam faktů seřazených na kartičkách na zdi. Kapitán Mike Brass naposledy komunikoval s kontrolní věží dvaadvacet minut po startu. Hlásil, že je všechno v pořádku. A přesto o osm minut později to letadlo zmizelo z radarových obrazovek a do svého cíle už nedoletělo. Proběhlo masivní pátrání v okruhu tří set mil. Nenašlo se nic. Ani vrak letadla. Ani žádné trosky. Žádná těla. Nic.

Mhouřím oči a snažím se mezi těmi informacemi najít cokoli dalšího. Poté, co to letadlo zmizelo, jsem chtěla shromáždit všechny dostupné důkazy. Mluvila jsem s policií,

britským konzulem, fidžijským leteckým úřadem CAAF. Chtěla jsem vědět, jaké oblasti prohledali, a odškrtávala jsem si je na své mapě fidžijského souostroví vylepené tady na zdi. Vyhledala jsem příbuzné pasažérů a apelovala na ně, aby nepřestávali tláčit na příslušné úřady. Přečetla jsem každou knihu o leteckých katastrofách a neuvěřitelných přežitích. Psala jsem články do tisku, aby se na zmizení nezapomnělo.

„Začínáš tím být posedlá,“ řekla mi jedna z mých nejstarších kamarádek, Sarah, když jsme si spolu volaly přes Skype z Londýna do Berlína.

„Musíš si už konečně odpuštit,“ podotkl v pozadí Ben a naléval do dvou sklenic bílé víno. Při pohledu na ně jako by mi někdo vrážel do žaludku pěst. Ve škole Ben kdysi prohlásil, že my tři jsme jako strany rovnostranného trojúhelníka. Že každá z těch stran je stejná a dokonale tvoří harmonický celek. Hm. Jak rychle se poměr těch stran změnil, když oznámili, že se mají rádi a společně se stěhují do Berlína.

Ne, tady v Lorině pokoji, a navíc opilá, nevymyslím nic nového. Ale přesto nedokážu přestat hledat. Natahuji se přes postel pro jednu ze složek. V ní je veškerá korespondence, kterou jsem v týdnech a měsících po zmizení toho letadla vedla. Tu složku jsem založila, protože jsem potřebovala něco *dělat*. Čekání bylo nebezpečné. Dávalo mi příliš mnoho času na to, aby na mě mé myšlenky začaly rvát a ukazovat na mě prstem. To ty za to můžeš.

Otevírám náhodnou složku a očima přelétám stránku. Je na ní e-mail od někoho z CAAF, který mi sděluje, že aktivní pátrání ukončují, ale událost dál zůstává neuzavřená.

Zůstává neuzavřená. Jak mám s tímhle asi žít?

Já vím, že tenhle příběh nemá šťastný konec. Letadla nemizí z povrchu zemského jen proto, že by přistála v nesprávném resortu a pasažéři si tam krátili čas veselým popíjením koktejlů a tancem hula v rákosových sukénkách. Když letadlo

zmizí, je to proto, že tam byl nějaký velký a ošklivý problém. A já musím vědět, co to bylo za problém. Já se musím dozvědět, co se stalo po odvysílání toho posledního záznamu pilota. Já musím zjistit, co se stalo s mojí sestrou. Já to musím vědět, protože potřebuju zjistit, čím to byla vina. Neboť momentálně nese vinu ten, kdo se neobjevil na letišti, kde se objevit měl. Ten, kdo do toho letadla nenastoupil. Ten, kdo tu teď sedí v tomhle zatraceném pokojíku, kde by měla být moje sestra!

Sbírám složku a odhazuji ji přes celou místnost. Naráží s plesknutím do zdi, kroužková vazba povoluje a stránky a fotografie se rozlétají do všech směrů jako hejno ptáků.

Další dobrý důvod, proč bych to tu neměla pronajímat. *Tendence k výbuchům násilí.*

V záplavě článků upoutává mou pozornost jeden z pasažérů: Felix Tyler, v té době mu bylo dvacet sedm. Na fotografii má na sobě pletenou čapku staženou nízko do čela, tmavé vlasy mu dosahují až k bradě. Hnědé oči se dívají zpod hustého obočí. Je tak nějak zvláště atraktivní. Přečetla jsem o něm všechno, co se dalo, stejně jako o ostatních pasažérech, protože jsem chtěla vědět všechno o lidech, kteří byli na palubě toho letadla s Lori. Proč letěli a jak by se chovali v okamžiku krize. S kým tam moje sestra byla, když začalo letadlo klesat.

Felixem jsem si však nebyla jistá. Letenku na Fidži si koupil osmačtyřicet hodin před odletem. Majitel resortu na ostrůvku, kam letadlo letělo, mi řekl, že Felix měl vést lekce vodních sportů, protože člověk, který to u nich obvykle dělal, byl na pár týdnů pryč. Podařilo se mi získat jeho životopis a certifikát instruktora potápění na otevřeném moři, ale když jsem je prohlížela, reference neseděly a průkaz instruktora potápění byl zfalšovaný. Felix Tyler byl lezec, žádný potápěč. Osmnáct měsíců před tím letem prodělal pád z dvaceti metrů

na žulový podklad, a protože neměl ani jištění, ani helmu, zlomil si v těle celkem čtrnáct kostí. Od té doby lezení nechal.

Něco takového člověka rozhodně změni.

Snažila jsem se kontaktovat jeho rodinu, jenže jeho otec zemřel tři měsíce po zmizení toho letadla a jeho nevlastní matka se mnou odmítla mluvit. Felixovy lezecké zkušenosti se nedaly vysledovat, protože to byly náhodné lezecké výkony po odlehlých skalách. Všechno, co jsem zjistila, jsem odeslala britskému konzulovi a policii, ale těm zřejmě falešné reference a zfalšovaný instruktorský certifikát nepřipadaly při vyšetřování zmizení letadla nijak důležité.

Jenže mně vrtalo hlavou – a v noci, když nemůžu spát, mi ta myšlenka pořád nedá pokoj: *Proč? Proč musel lhát? A o čem dalším ještě lhal?*

4

TENKRÁT | LORI

Lori postávala před odbavovací bránou u okna a pohrávala si s náramkem na zápěstí. Po Erin nebylo ani stopy.

Letadlo už čekalo na sluncem rozpáleném asfaltu. Červená linka ho púlila jako dělicí čára, ukazující chirurgovi směr řezu. Nejhorší jsou tahle malá letadla, říká si a srdce jí hlasitě bušilo. Jsou moc malá. Je v nich cítit každé zhoupnutí, každý závan větru a každá turbulence. Spočítala okénka. Osm. Představila si, jak stoupá po schůdkách, které kovově drncí, a slunce jí spaluje zátylek. Vždyť je to jen hodina letu. To zvládne.

Venku na ranveji se k letadlu přiblížil muž v modré kombinéze a něco vespod studoval. Motor? Zásoby paliva? Vůbec netušila, co tam může být. Naklonil hlavu, aby lépe viděl. Přistoupil k němu další muž, tentokrát v oranžové vestě. Zřejmě se o něčem bavili, rukama gestikovali směrem k letadlu a pak zase zpátky k hangáru. Po pár okamžicích muž ve vestě odkráčel pryč a ten druhý zůstal stále zamračeně dřepět pod letadlem. Nakonec se postavil i on, pokrčil rameny a odkráčel pryč.

Proč krčí rameny? Co tam asi viděl? Je něco s letadlem?
Bože, ten strach z létání ale člověka vyčerpává.

Donutila se odvrátit hlavu od okna. Koušek od ní stál muž ve strečových kalhotách a tričku s límečkem. U nohou mu leželo draze vypadající kožené zavazadlo. Nejspíš cestuje obchodně, řekla si. Podíval se k bráně s mobilem na uchu. „Tady Daniel. Chtěl jsem se jen ujistit, že si ve všem... rozumíme,“ pronesl hlubokým obchodnickým tónem. Chvilku mlčel. Pak se zhoupl z nohy na nohu. „Já vím,“ začal zuřivě kývat hlavou. „Vím, že to máš u mě.“ Zachrastil drobnými v kapse. „Ještě něco?“ Vytáhl ruku z kapsy a promnul si dlaní zátylek. Oči ma přejížděl po letadle. Nad obočím se mu perlily krupičky potu. „Možná.“

Má knížku. Mohla by si číst. To by ji snad uklidnilo. Donutila se posadit a prohledat tašku. Otevřela knížku a zadívala se na stránku před sebou. Třikrát přečetla tutěž větu, aniž by pochopila, o čem je. Nervózně při tom podupávala nohama.

Vzhlédla a všimla si, že přes odbavovací prostor přechází tmavovlasý muž. Shodil z ramen rozměrný batoh a svezl se na plastové křesílko na konci řady. Nasadil si na uši sluchátka, spustil bradu, založil si ruce na hrudi a zavřel oči. Dívala se, jak mu viditelně poklesla ramena a prsty si bubnuje do rytmu neslyšitelné hudby.

Podívala se mu do tváře. Clonila ji hřívá tmavých vlasů a na bradě a tvářích mu rašilo husté strniště. Na sobě měl úzké šedé džíny a dost obnošené tričko. Zřejmě v tom oblečení i spal, což by odpovídalo tmavým stínům pod jeho očima.

Říkala si, jestli je to typický zákazník jejich resortu. *Klade důraz na ekologii, ale pyšní se i prvky luxusu*, hlásala jeho webová stránka.

Muž náhle otevřel oči a vytáhl z kapsy telefon. Přečetl si zprávu na displeji. Celé tělo mu ztuhlo a nozdry se rozšířily. Seděl strnule, ani nemrkal. V očích se mu zalesklo. Pak si prsty stiskl spánky. Kůži na kloubech prstů měl zarudlou a byly na ní patrné ještě ne zcela zhojené řezné rány.

Soustřed se na tu knížku, nařídila si a znovu se zadívala na stránku knihy – aby vzápětí opět zvedla oči k tomu muži.

Právě cosi důrazně vytukával do telefonu. Zarazil se a přečetl si, co napsal. Pak stiskl tlačítko. Lori překvapeně pozorovala, jak odklopil kryt telefonu, vytrhl baterii a nehtem vypáčil SIM kartu. Mincí z kapsy pak důkladně poškrábal její jemný metalický povrch.

Potom přešel přes halu a odhodil SIM kartu i telefon do koše.

Když se obrátil, očima se setkal s Loriným pohledem. Zarazil se. A upřený pohled jí vrátil.

Tváře jí zrudly, jako kdyby ji nachytl, že ho sleduje.

V očích měl zuřivý, obranný výraz. A zároveň i výzvu.

Nejistě se zavrtěla.

On ji nepřestával provrtávat očima s výrazem ježícího se vlka.

Lori si říkala, jestli bude mít ještě čas si odskočit. Je vůbec možné opustit odbavovací prostor, když už předložila letenku? Nenápadně si dlaní stiskla břicho. Možná to ještě vydrží. To budou jen nervy.

Američtí manželé za sebou táhli dva stejné kufříky na kolečkách. „Slavíme tu výročí, čtyřicet let od svatby,“ říkal manžel mladé ženě s rudými vlasy vedle nich.

Mladá žena s unaveným výrazem ve tváři nepřítomně přikývla. Rukou si přidržovala novorozence, uloženého v závěsu na hrudi. Lori si všimla kulaté hlavičky dítěte a bledých jemných vlásků. Neočekávala, že v resortu budou děti. Vlastně ji to místo zaujalo kvůli své odlehlosti a nedostatku rodinného zázemí.

Matka se pootočila a Lori viděla, že je to chlapec. Nejspíš sotva pár měsíců starý, v podobném věku jako Peteho dcera. Pojmenoval ji Bessy. Chtěla to jméno nenávidět, ale nemohla.

Pete.

Vždycky to byl Pete.

Cože jí to řekla včera večer Erin? Že ho Lori stále staví na piedestal. „On tě podrazil, Lori. Podvedl tě a opustil.“

Opustil.

Nepotřebovala, aby jí to někdo připomínal. To byl teď její život.

Stiskla rty a pohlédla ke stropu.

Teď ne. Jen žádné slzy. Jestli to má v tom letadle vydržet, musí se sebrat.

„Slečno? Promiňte, slečno! Voláme pasažéry k nástupu do letadla.“

S leknutím se vrátila pohledem k zemi. Letuška už ukazovala chodbou, kudy začínali procházet ostatní cestující. Očima hledala Erin, pátrala po povědomých krátkých rychlých krocích, tmavých vlasech a ohromném batohu, skoro stejně velkém jako ona.

Lori by jí odpustila. Určitě. Jen kdyby se teď Erin objevila a omluvila se.

Tělem jí projel zášleh paniky. „Moje sestra,“ začala. „Měla letět se mnou. Já na ni čekám, už je na cestě.“ Uvědomovala si, že se jí chvěje hlas.

„Je mi líto,“ odtušila mírně letuška, „ale brána už je zavřená. Obávám se, že už je pozdě.“

5

DNES|ERIN

Strkám ruce do kapes nepříliš teplého kabátu a vtahuji hlavu mezi ramena. Dav dojíždějících houstne, všichni se snaží dostat domů. Rozkračuji se, abych se vůbec udržela na nohou.

Ranní kocovina už přešla ze spalujícího žáru v hlavě do tupé bolesti kdesi v podvědomí. Mimoděk se otrásám při pomyslení na toho chlapa, který se mnou přišel domů, a na jeho nevěřící výraz, s nímž se rozhlížel po novinových výstřižcích na stěnách té místnosti. Alespoň jsem s ním nespala. To se mi povedlo.

Vzduch tady v podzemí je zatuchlý a je cítit močí, pachem restaurací a lidskými těly. Měla jsem jet do práce na kole. Věděla jsem, že toho budu litovat, ale ráno jsem zaspala zvonění budíku a pak jsem se probudila pozdě a s pořádnou kocovinou. Nějak jsem v sobě nemohla probudit to správné nadšení pro deštěm se lesknoucí asfalt a nepromokavé oblečení.

Metro se blíží a z tunelu nás ovane proud vzduchu. Dav se hrne blíž k nástupišti. V plastové tašce na zápěstí nemám nic zajímavějšího než lasagne jako polotovar a láhev vína, ale stejně se těším domů, jak se postavím pod horkou sprchu a smyju ze sebe dnešek. Odpoledne jsem chodila Londýnem

a dělala rozhovory se třemi zpěváky karaoke, co si založili skupinu, která se dostala do hitparády nejlepších čtyřiceti písní.

Tobě by se nejspíš líbili, Lori, usmívám se do své šály a vzpomínám na nekonečné spory o to, co se bude poslouchat během jízdy autem. Vždycky jsem se natahovala ze zadního sedadla, abych jí sebrala kazetu s popovým mixem, a ječela jsem, že mi upadnou uši. Lori si přitom odsouvala přední sedačku co nejdál, abych na rádio nedosáhla. A do toho nám vyhrožoval táta, že jestli toho nenecháme, pustí rádio.

Vlak, který přijíždí, je už plný lidí. Vmačkávám se dovnitř a prvních sedm zastávek stojím. Jsem vděčná, že mám na nohou tenisky, a ne černé lakovky na podpatku, které má žena vedle mě. Dlaněmi si rovná záda v kříži. Dav nakonec časem řídne, a když dojíždíme ke Kenningtonu, můžu si dokonce i sednout. Stahuji z hlavy vlněnou čepici a cpu si ji do kapsy. Pak si řádně masíruji konečky prstů pokožku hlavy.

Bezmyšlenkovitě si pohrávám s tunýlkem v ušním lalůčku a mimoděk se rozhlížím po vagónu. Žena naproti čte večerní noviny, růžové čelo se jí leskne a pod očima má černé stíny. Čeká ji doma uvařená večeře? Nebo protočí elektroměr, až si bude v mikrovlnce ohřívat večeři, zatímco bude pod dekou listovat nabídkou Netflixu jako já?

Žena zavírá noviny a já zahlédnu úvodní stránku.

Celá ztuhnu. Až se mi zatají dech.

To je on!

Cívím na fotku muže ve středních letech oblečeného do bílé uniformy pilota s třemi prýmký na levém rameni. Vlasy má stříženě nakrátko a na tmavých spáncích mu prosvítají šediny. Je to stejná fotka, která visí na zdi v mojí místnosti.

Mike Brass, kapitán letu FJ209.

Před dvěma lety byla tahle fotografie v tisku každý den, pokaždé s novou spekulací, co se mohlo stát. Dny se ale

protahovaly v týdny, a protože se žádné nové detaily neobjevovaly, celý příběh se postupně stáhl z první strany hlouběji, až se z něj nakonec stala poznámka pod čarou, blednoucí vzpomínka. Jenže tuhle tvář si pamatuju velmi dobře. Studovala jsem ji mnohokrát a hledala v těch modrých očích a usměvavých rtech cokoliv, co by mi mohlo pomoci.

Proč tu fotku vytáhli právě teď? říkám si a srdce mi buší. Není ani výročí toho zmizení. Žádná nová informace se už celé měsíce neobjevila. Celý ten příběh upadl v zapomnění.

Musím vidět nadpis článku. Vyskakují ze sedadla a přistupují k ženě. „Potřebuju jen...“ říkám a natahuji k ní ruku.

Žena zděšeně vyjekne a přitiskne si noviny na prsa. A v tu chvíli to spatřím, celý nadpis článku vyvedený černými tiskacími písmeny.

„MRTVÝ‘ PILOT VIDĚN NA FIDŽI

Vagón kolem mě se celý sevřel. Nevnímám nic jiného.

Celé tělo se mi začíná chvět. Třesou se mi prsty, nohy, zuby cvakají o sebe.

Metro s cuknutím zastavuje ve stanici a já vrážím do ženy s novinami. Ta křičí a všichni se po nás otáčejí. Vstává, oprašuje se a já mumlám jakousi omluvu. Ona odhazuje noviny na svou prázdnou sedačku, vrtí hlavou a odchází.

Vrhám se na ty noviny. Cítím, jak mi v uších šumí vzbouřená krev, a cítím pach čerstvého tisku. Dveře vagónu se zavírají a my pokračujeme v jízdě.

Noviny se mi lepí na zpocené dlaně. Rychle mžikám očima a prudce oddechuji. Začínám číst.

Kapitán Mike Brass, pilot letu FJ209, který zmizel před dvěma lety kdesi v jižním Pacifiku, se objevil živý. Dnes brzy ráno byl přivezen svým zaměstnavatelem

do fidžijské nemocnice poté, co v práci zkolaboval. Personál nemocnice ho poznal a kontaktoval místní policii.

Kapitán žil zřejmě na hlavním ostrově Fidži, Viti Levu, pod falešnou identitou celou dobu od zmizení letu FJ209. Říkal si Charlie Floyd a pracoval jako údržbář v jednom z resortů ve vnitrozemí ostrova.

Policie vyslechla také jeho ženu, Anne Brassovou, která žije v Perthu. Brassová tvrdí, že netušila, že její manžel žije. „Nepokusil se mě nikdy kontaktovat,“ říká. Anne a Mike Brassovi mají syna, Nathana Brasse, který také žije v Perthu.

Myšlenky v mé hlavě přímo řvou.

Ten pilot přežil.

Dýchej. Dýchej.

Rychle přelétám očima i zbytek článku, který shrnuje detaily o zmizení letadla. Až poslední odstavec je zajímavý: *Mluvčí fidžijské vlády to komentoval takto: „Kapitán Mike Brass je v současné době v péči lékařů. Doufáme, že se jeho stav stabilizuje natolik, aby nám mohl pomoci s vyšetřováním zmizení letu FJ209.“*

Ten pilot byl celou dobu naživu.

Vzhlížím ke stropu a vidím svůj vlastní odraz v okně vagónu. Tvář mám bledou, obočí stažené, rty jako čárku. V krku mě hořce pálí sliny.

To přece není možné!

Představovala jsem si něco takového, měla jsem spoustu hypotéz a snila jsem o tom. Zoufale jsem chtěla věřit, že existuje nějaké vysvětlení a nějaká šílená možnost, že se z toho pasažéři dostali živí.

Všichni mi říkali, ať toho nechám.

Ať na sestru zapomenu.

Informací bylo tak málo. Nenašla se ani černá skříňka, ani vrak letadla, prostě nic. Letadlo jako by se rozplynulo. Média se předháněla v hypotézách a konspiračních teoriích, od únosu přes samovznícení a božského zásahu až po sebevraždu pilota.

Nic. Žádné vodítko. Celé dva roky. Nic. Ani jedna stopa.

Až teď.

Teď je tu ten pilot.

6

DNES | ERIN

S mobilem na uchu přidrženým jen ramenem vcházím do bytu. Srdce mi divoce buší. Čekám na lince, až se mi přihlásí někdo z britské ambasády. Ve sluchátku hraje klavír.

Spěchám do kuchyně a vytahuji z tašky víno. Nemám čisté skleničky, a tak leju víno do hrnečku. Ruce se mi třesou a srdce tluče. Vytahuji z krabičky dva prášky a zapíjím je vínem.

Ve sluchátku se mi ozývá kdosi z britského velvyslanectví a říká mi, že kapitán Mike Brass už byl vyslýchán policií. Zápis z výslechu pošlou brzy.

Naklopím do sebe víno a vyrážím do té místnosti. Shazuji ze stolu knihy a články a zapínám laptop.

Klikám na ikonku e-mailu.

Nic.

Bubnuji prsty po desce stolu. Po chvíli otevírám stránku mezinárodních zpráv. Je to výběr ze stránek zpravodajství News 24, Fiji Timesů, CNN, The Guardianu a samozřejmě Twitteru. Za méně než minutu mám načteno nejméně deset stránek a začínám jimi listovat. Překvapuje mě, že jsem to nezjistila už v práci. Pracuju sice v týdeníku, ale píšeme i takovéhle články.

Doslova hltám věty, titulky, odstavce i citáty. Pátrám po jakýchkoli nových faktech, která bych mohla objevit, ale těch tu mnoho není, vlastně jen to, co už vím.

Teprve za hodinu si svlékám kabát a za dvě hodiny si uvědomuji, že bych se měla zout. Zapomenuté lasagne se vlhce rosí na kuchyňské lince a já si cpu do pusy hrst cereálií přímo z krabice, až mi sprška drobků padá na prsa. Já však nemůžu odtrhnout oči od obrazovky počítače. Splachuji suché müsli hltém vína.

Tlačítko Obnovit jsem už stiskla tolikrát, že mě brní špička prstu.

Dívám se na články na zdi nad sebou. Pozoruji vybledlé písmo a kroutící se okraje fotografií. Skoro jsem zavřela dveře do téhle místnosti. A vlastně i za Lori. Dokonce i moje posedlost se začínala vytrácet. A teď mi před očima plují slova a obrázky a jeden přes druhý se dožadují mé pozornosti. Všechny tyhle otázky a vodítka nakonec nikam nevedly. Znovu se mě zmocňuje pocit viny a já náhle vyskakují, chytám dnešní noviny do ruky a jedním šklubnutím z nich vytrhávám titulní stránku. Pevně ji špendlíky připichuji doprostřed, přes fotografii kapitána Mike Brasse.

„MRTVÝ‘ PILOT VIDĚN NA FIDŽI

Znovu pročítám článek a očima sleduji jednotlivé řádky. *Kapitán žil zřejmě na hlavním ostrově Fidži pod falešnou identitou.*

Takže z toho letadla vystoupil živý. Ukrýval se *dobrovolně*.
Proč?

Dívám se do jeho tváře a chladně modrých očí a říkám si, co se asi v tom letadle stalo, že si pilot nepřál, aby se to svět dozvěděl. Já sama znám část toho příběhu, o které nikdo jiný neví. Ale to nestačí. To vůbec nestačí.

Pokládám ruce dlaněmi na desku stolu a soustředěně zhluboka dýchám, nadechuji se hluboko do břicha. Stále dýchám a zavírám přitom oči. Hlavu skláním dopředu. V dutinách cítím tlak a krk mám ztuhlý napětím.

Takže ten pilot žije.

Mysli.

Kde je to letadlo teď? Kde jsou ostatní pasažéři?

Prosím, Lori. Co se stalo, když jsi do toho letadla nastoupila? Řekni mi to. Co se tam stalo?

Čekám, zda uslyším její hlas, zda se neozve někde v mé hlavě. Z očí mi tečou horké slzy, ale hlas tentokrát mlčí. Instinkt mi nenapovídá nic.

Kolem je jen ticho.

Lekám se, když mi zazvoní mobil. „Jo?“

„Tady Pete.“

Prsty si tisknu spánky. S Loriným bývalým mužem jsem nemluvila už víc než rok. „Aha,“ odpovídám, protože mě nic jiného nenapadá.

„Právě jsem viděl zprávy a slyšel jsem, že se objevil ten pilot. Nemůžu tomu uvěřit, Erin. Je to pravda? Je naživu?“

„Ano. V nemocnici ho vyslechli. Čekám, až mi přijde e-mail s přepisem výsledku.“

Předkláním se a tisknu tlačítko *Obnovit*.

Pořád nic.

„Aha. Ježíši. Takže byl celou tu dobu naživu a nikomu to neřekl. Nemůžu tomu uvěřit.“

Mlčím.

„Co si o tom myslíš?“

Nechávám jeho otázku bez odpovědi. Místo toho mu pokládám jinou, svoji, tak trochu kousavou. Až mě samotnou překvapuje, že na něco takového mám ještě energii.

„Jakpak se má Zoe?“

Na okamžik doufám, že to tím končí. Že Zoe utrpěla nějakou tragickou nehodu. Třeba se praštila činkou nebo uklouzla a zabila se pádem na své podložce na jógu. Pak si ale vzpomenu na jejich dítě – mimořádně roztomilou baculatou holčičku s Petovým širokým úsměvem – a nutím se své myšlenky zmírnit. Snad by stačila nějaká ta zlomená kost.

„Zoe je v pořádku. A co ty, Erin? Jak se máš ty?“

Naposledy mi Pete tuhle otázku položil na Lorině pohřbu. To byl strašný den. Zuřivě jsem se tomu snažila zabránit, protože jsem měla pocit, že tím Lori opouštím. Nechtěla jsem ji opustit. Držela jsem se zuby nehty myšlenky, že je naživu.

Od odpovědi mě zachraňuje pípnutí příchozího e-mailu. „Přišly ty přepisy...“ vraštím obočí a skláním se nad displejem.

„A co píšou?“

Nevšímám si ho. Čtu.

Přepis uvádí e-mail doktora Alby z hlavní nemocnice na Fidži. Vysvětluje, že vyšetření CT ukázalo, že kapitán Mike Brass má v mozku tumor, který byl zřejmě příčinou jeho kolapsu. Pročítám rychle detaily o potížích s pamětí a při vyjadřování a pak klikám rovnou na připojený přepis.

Je krátký, sotva dvě stránky. Očima se propaluji jednotlivými větami a doslova nasávám pilotovy odpovědi. Pak se dostávám na konec. „Ne... ne... tohle nemůže být všechno.“

Poznámka na konci vysvětluje, že rozhovor musel být ukončen lékařem, protože pacient se necítil dobře a nemohl pokračovat.

„Jsi tam?“ dožaduje se Pete.

„Jo...“ Nohy pod stolem se mi třesou. Tisknu paty do tvrdé studené podlahy, abych se uklidnila.

„Tak co tam píšou?“

„Vlastně nic...“ Čtu mu nahlas:

Policista Enrol: Můžete potvrdit, že jste Mike Brass, kapitán letu FJ209?

Mike Brass: Ano.

Policista Enrol: Dvacet dva minut po vzletu jste kontaktoval věž a hlásil, že je všechno v pořádku. O osm minut později letadlo zmizelo z radaru a od té doby ho nikdo neviděl. Můžete vysvětlit, co se stalo?

Mike Brass: Byl tam... problém... (Pauza. Úporné kašláání. Sestra mu podává vodu a vkládá mu do úst brčko na pití.)

Policista Enrol: Můžete to rozvést? Jaký to byl problém? Technický?

Mike Brass: (Bez odpovědi.)

Policista Enrol: Předpokládáme, že letadlo se dostalo do potíží. Data o počasí nám ukazují, že tenkrát bylo horší, než hlásila předpověď. Museli jste někde nouzově přistát?

Mike Brass: Snažil jsem se... (Ticho.)

Policista Enrol: Snažil jste se o nouzové přistání?

Mike Brass: Nemohl jsem to ovládat... (Ticho.)

Policista Enrol: Můžete nám říct, kde je to letadlo teď?

Mike Brass: (Bez odpovědi)

Policista Enrol: Zopakují teď otázku. Můžete nám říct, kde je to letadlo teď?

Mike Brass: (Dlouhá pauza.) To nevím.

Policista Enrol: Jak to myslíte, že nevíte? Letadlo přistálo nebo ztroskotalo na zemi nebo na moři?

Mike Brass: (Bez odpovědi. Zavírá oči.)

Policista Enrol: Přežil let FJ209 ještě někdo další?

Mike Brass: (Bez odpovědi.)

Policista Enrol: Znovu zopakují otázku. Vaše odpověď je důležitá. Příbuzní pasažérů letu FJ 209 dostanou přepis tohoto rozhovoru. Mají právo vědět, co se

stalo s lidmi, které milovali. Prosím, můžete potvrdit, zda let FJ 209 přežil ještě někdo další?

Mike Brass: Nikdo.

Policista Enrol: Takže jste to přežil jediný?

Mike Brass: Ano.

Policista Enrol: Jako jediný přeživší letecké katastrofy nám musíte vysvětlit, jak jste přežil. Použil jste záchranný člun?

Mike Brass: (Bez odpovědi.)

Policista Enrol: Chápeme, že den před letem byl dnem výročí smrti vaší dcery. Byl jste při pilotování toho letadla psychicky v pořádku?

Mike Brass: (Pauza.) Ano.

Policista Enrol: Žil jste na hlavním ostrově a posledních dvacet měsíců pracoval jako údržbář pod falešným jménem Charlie Floyd. Proč jste se nepřihlásil na policii a neinformoval nás, že žijete?

Mike Brass: (Půl minuty úporně kašle a drží se za hrud'. Sestra s lékařem kontrolují jeho stav. Dostává léky na utišení bolesti. Mike Brass zavírá oči.)

Policista Enrol: Byl jste během té doby v kontaktu se svou ženou nebo synem?

Mike Brass: (Bez odpovědi.)

Rozhovor je ukončen na žádost doktora Alby, který prohlašuje, že pacient není schopen dál pokračovat.

Žaludek mě pálí, jako by byl plný vroucí vody. „To je všechno. Víc tam toho není.“

„Takže ztroskotání,“ opakuje Pete pomalu. A pak téměř šeptem: „Nikdo nepřežil.“

To jsme předpokládali všichni. Jiná alternativa nebyla. Ale vidět to tu napsané jasně a po takové době mi doslova vyráží dech.

„Já tomu nevěřím,“ říká Pete. Slyším, jak polyká. „Takže, Lori... její tělo... je pořád ještě tam? V tom letadle?“

Ta otázka zní příliš strašně. Děsí mě představa, že je stále ještě připoutaná k sedadlu. Sama.

„Já nemůžu... ne...“

Oba mlčíme. Dlouho. Nemohu spustit oči z přepisu.

Když Pete konečně promluví, mluví tiše. „Je mi líto, že tím vším musíš procházet. Víím, co jste pro sebe vzájemně s Lori znamenaly.“

Tak. Ta poslední věta mě zasahuje přímo mezi žebra. Odtahuji telefon od ucha a s ostrým syknutím vtahuji do plic vzduch. V koutcích očí mě pálí slzy.

Lori a já jsme měly jen jedna druhou. Matka nám zemřela, když mi bylo osm. Lori bylo tenkrát deset. Měla rakovinu střev. Náš otec zemřel o deset let později na rupturu aneurysmatu. Tak. To jsou fakta. Fakta jsou jednodušší. Je to snadnější než vzpomínat, jak se náš křehký dětský život roztříštil o ledovou zeď ztráty. Po tatínkově smrti jsme celé měsíce trávily doma a předstíraly jsme, jak jsme dospělé. Kromě nocí. V noci jsem se vždycky vplížila k Lori do postele, jako když jsme byly děti, a ve společném objetí jsme usínaly s hlavou na jednom polštáři.

Časem se Lori naučila svůj zármutek ovládat a používat ho jako motor, který ji poháněl kupředu. Vybudovala si kariéru, domov s Petem a vdala se. Můj zármutek byl jiný. Chvilí mě postrkoval na tu, chvíli na onu stranu. Neměla jsem nikde stání, trpěla jsem nejistotou. A jediným bezpečným přístavem v tom všem byla vždycky moje sestra.

Ten přístav už není. Zbýl jen nekonečný oceán.

Takže ne, Pete netuší, co jsme jedna pro druhou znamenaly. Pete má rodinu – rodiče, dvě sestry, tety a strýčky a prarodiče – a teď dokonce i Zoe a jejich dítě. Ztráta Lori pro mě znamenala totéž, jako kdyby se někdo natáhl a z oblohy